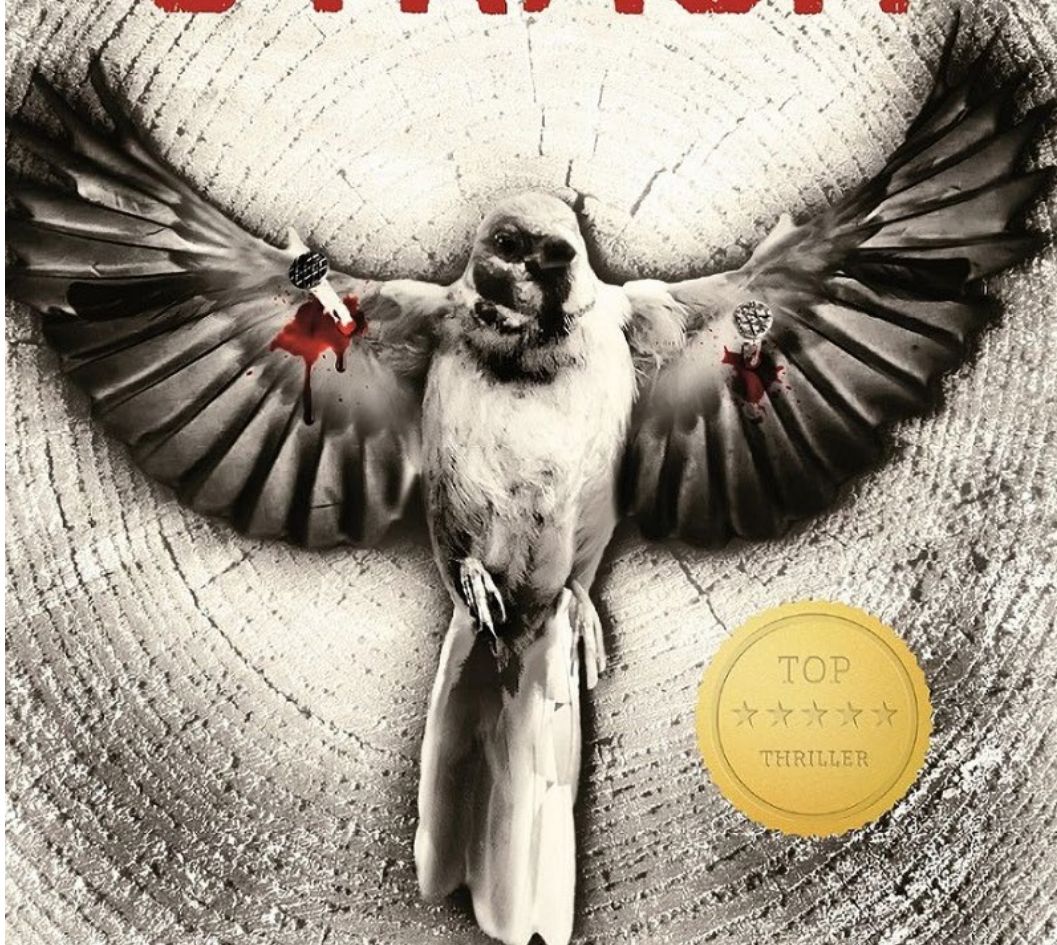

FRANCK THILLIEZ STRACH

Strach

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez
Strach – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRANCK THILLIEZ STRACH

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Mezinárodní bestseller od mistra francouzského thrilleru

Všem, kteří zachraňují životy

1.

Pátek, 10. srpna 2012

[M]ladý, třiadvacetiletý automobilista, zapletený do automobilové nehody, byl nalezen mrtvý několik hodin po tragédii, asi kilometr od domova, nedaleko výjezdu na Quévrain.

Rotmistryně Camille Thibaultová, sedící ve své kanceláři, podtrhla slova *byl nalezen mrtvý* a dál zprávu nečetla. Zavřela belgický deník *La Providence* z 28. července 2011 a pak přešla k dalším novinám, ke švýcarskému deníku *24 Heures* ze stejného data. Nalistovala rovnou černou kroniku a přečetla si to, co ji zajímalo.

Ten den, 28. července, došlo ke dvěma automobilovým nehodám, asi třicet kilometrů od sebe. První se obešla bez mrtvých a řidič z ní vyvázl jen s poraněním hlavy. Proto Camille článek okamžitě odložila.

Živí ji nezajímali.

Na fotografii z druhé nehody ležela vedle svodidel silná motorka. Titulek hlásal: *STRAŠLIVÉ DRAMA NA SILNICI DO MEIKIRCHU*. Camille se napila zeleného čaje bez cukru. Vypadalo to, že se tenhle příběh trochu protáhne. Teprve pak se soustředila na text. K nehodě došlo kolem půlnoci na rychlostní silnici pro motorová vozidla. Řidič automobilu, jenž byl pod vlivem alkoholu, zřejmě

motocykl vůbec neviděl a v rychlosti vyšší než sto padesát kilometrů za hodinu motocyklistu zleva srazil. Rychlost na jedné straně a alkohol na druhé; nemohlo to skončit jinak než krvavou lázní. Motorkáře našli asi třicet metrů od jeho stroje, Kawasaki Ninja.

Camille žlutým zvýrazňovačem podtrhla slova *zemřel na mnohačetná zranění a vnitřní krvácení*. Orgány mu nemohly být odebrány. Přestala číst a vrhla se na zbývající noviny.

Šestero si jich objednala z nejrůznějších míst Švýcarska a Belgie... A nic. Jako každý den, když jí taková pošta přišla, vytiskla si ji z počítače. Víc než sto padesát stran obsahujících data kolem dnů, které ji zajímaly – 26., 27. nebo 28. července 2011 –, pocházejících z novin. Poté, co prohlédla všechny francouzské deníky a týdeníky a rozpitvala články z černé kroniky, rozšířila hledání na noviny a časopisy sousedních zemí.

Na jejím seznamu v počítači zůstalo jen devět řádků, napsaných červeně.

Devět nadějí, z nichž se po ověření stalo devět neúspěchů.

Camille zklamaně zavřela seznam.

Dlouho upřeně hleděla na kelímek s kouřícím čajem. Den za dnem se objevovaly nové a nové otázky.

Kdo opravdu jsi? pomyslela si. Kde se schováváš?

Jen obtížně se zbavovala svých pochmurných myšlenek a vrátila se do reality, do své maličké kanceláře na kriminálním oddělení četnického centra ve Villeneuve-d'Ascq. Kasárna s jedenácti ubytovacími jednotkami, kanceláři a výstrojí pro tisíc tři sta důstojníků, poddůstojníků a četníků, kteří byli schopni zasáhnout v pěti departementech severně od Paříže, připomínala město ve městě.

Bylo to tu cítit testosteronem, ale Camille si mezi všemi těmi muži dokázala vybudovat pevnou pozici. Tato „žena-chlap“ měla solidní fyzičku, široká ramena a nepřiliš velká prsa. Stavba jejího těla obsahovala všechno, čím si v životě musela projít. Byla hezká, silná a mužům se líbila.

Uprostřed srpna roku 2012 byla velká část kanceláří, a zejména ty, které patřily vyšetřujícím orgánům, ze tří čtvrtin prázdná. Žádný velký případ, pekelné teploty, průzračné nebe a bouřky, jež měly přijít na začátku následujícího týdne. Kolegové, kteří opustili severní Francii, udělali dobře. Byl pátek a Camille měla nastoupit dovolenou za týden. Plánovala, že čtrnáct dní stráví u rodičů, kteří se přestěhovali do jedné vesničky poblíž Argèles v departementu Haute-Pyrénées. Na programu slunce, pár horských túr a čtení. Kvůli všemu tomu marnému pátrání v novinách se potřebovala uvolnit a trpělivě čekat, až přijde její chvíle.

Usadila se u počítače pohodlněji a chystala se pokračovat v přípravě přednášky, kterou měla za měsíc pronést ke studentům Kriminologického ústavu kriminálních věd na Univerzitě v Lille. Musela vymyslet zločin, s figurantem připravit místo zločinu, pravděpodobně v tělocvičně, a vysvětlit studentům, jak se musí chovat investigativní technik u nalezeného těla. Na první pohled to vypadalo jednoduše, ale ve skutečnosti si to vyžádá spoustu příprav. A mluvit k víc než deseti lidem, to zrovna nebyla její parketa.

Aniž si to uvědomila, zatřásla krabičkou cigaret, kterou si ráno koupila. Marlboro Light, patnáct cigaret v krabičce...

„Neříkej mi, že v šestatřiceti začneš kouřit, rotmistryně Thibaultová!“ ozval se mužský hlas.

Camille strčila krabičku zpátky do kapsy kalhot od uniformy. Před ní stál namakaný chlap ve světle modrém tričku. Čtyřicátník s blondatými, nakrátko ostříhanými vlasy. Hlava děťátka na těle řeckého boha. S Borisem už osm let spolupracovali na řadě případů. On jako důstojník četnické pátrací jednotky, sídlící v budově hned naproti, ona jako investigativní kriminální technička.

„Děje se něco divného,“ odpověděla. „Nikdy v životě jsem nekouřila a dneska ráno jsem dostala hroznou chuť koupit si krabičku s patnácti cigaretami a přesně tuhle značku. Tak jsem to udělala. Je to praštěné a nedává to smysl.“

Její pohled se ztratil v dálce. Poručík Boris Levak pochopil, že jeho kolegyně zase strávila bezesnou noc. Mohlo za to strašlivé vedro, které v tuto dobu vládlo, ale nebylo to jen počasím. Camille měla obličej strhaný a propadlý starostmi.

„Vypadáš utahaně. Zase ty noční můry?“

Už spolu o nich jednou večer u skleničky mluvili. Camille se svěřovala jen velmi zřídka o svém soukromém životě – plochem a monotónním jako moře bez vln –, ale potřebovala své noční běsy zahnat.

„Pošesté, ano. Naprosto stejný scénář. Nevím, co to znamená, ani odkud to přichází. Ta žena v mých snech se obrací na mě. Chce, abych jí přišla na pomoc.“

Camille stačilo zavřít víčka a už před sebou tu ženu naprosto jasně viděla. Asi dvacetiletá, nahá, schoulená na nějakém tmavém místě, možná ve sklepě nebo v jeskyni. Chvěla se, byla jí zima a měla strach. Její černé oči hleděly upřeně a Camille si připadala jako bezmocná divačka.

Ty oči volaly o pomoc.

„Vypadá, jako kdyby ji unesli a někde drželi. Je strašně vyděšená. A na tom snu jsou nejzvláštnější detaily, na které si naprosto přesně vzpomínám. Jsou jako skutečné vzpomínky. Něco jako... Já nevím, co jsem viděla nebo prožila. Je to naprosto nepravděpodobné.“

„Je to divný, to je fakt.“

„Ty mě přece znáš. Víš dobře, že jsem ta poslední, která by něčemu takovému věřila. Všem těm pitomostem o jasnovidectví, předtuchách a já nevím co ještě, ale tohle... Je to znepokojující, protože to přichází ze mě. Možná bych měla někde pátrat nebo zajít za někým, kdo by mě tohoto snu zbavil. Nevím, co mám dělat.“

Boris cítil, jak Camille v posledních týdnech ztrácí sebejistotu. Od té operace jako by klouzala někam dolů po svahu. Často se topila v myšlenkách a byla nervózní natolik, že hrozilo nebezpečí,

že exploduje. Svědčily o tom všechny ty noviny a časopisy, které si objednávala ve Francii i v zahraničí a které se všechny týkaly týdnu předcházejícího operaci. Jako posedlá jim věnovala všechn čas, a dokonce i v práci, což jí vyneslo pár nepříjemných poznámek od kolegů i od nadřízených.

„To tě pronásleduje ten případ Aurélie Carisiové,“ řekl Boris klidně. „Musíš na ty obrazy zapomenout. Ty noční můry jsou jen způsob, jak z tebe odcházejí...“

Případ Aurélie Carisiové... Byla to právě Camille, kdo na počátku léta otevřel kufr u auta a odhalil místo zločinu. Jeden člověk si na lesní cestě vpálil kulku do hlavy.

Byla by to obyčejná sebevražda, kdyby chvíli předtím nezastřelil svou osmiletou dceru, kterou našli v tom kufru. Špatně končící rozvod.

Camille ale byla zvyklá vídat mrtvolu. Od začátku kariéry jich bylo víc než pět set, a nebyly vždycky v dobrém stavu. Ale vraždy dětí nesnášela a vždycky to zařídila tak, aby ji v takových případech zastoupil někdo jiný. Psycholog by bezpochyby řekl, že tento blok souvisí s jejím vlastním dětstvím a se strachem ze smrti, jenž ji odmalička pronásledoval.

„Ne, s tím případem to nemá vůbec nic společného,“ namítla. „Ta noční můra je něco jiného. Ženě z mého snu je dvacet, Aurélii bylo osm. Ta neznámá je takový zvláštní typ. Vypadá jako Cikánka.“

„Malá Aurélie byla taky zvláštní typ. A v popelníku otcova auta byly vajgly a na vedlejším sedadle ležela krabička cigaret. Pokud to půjde, ověříme, jestli to byly Marlborcky Light, krabička s patnácti cigaretami. Jak by to řekl psychoanalytik? Nejsou sny symboly? Možná by ti vysvětlil, že dítě z reality se ve snu může objevit jako dospělá žena.“

„Já nevím. Možná máš pravdu.“

Camille vstala a zvedla velkou tašku, obsahující nezbytný materiál pro rychlý zásah na místě zločinu. Říkalo se mu kufřík PTS.

„Předpokládám, že jsi za mnou nepřišel jen proto, abychom si popovídali. O co jde?“

„O vraždu. Tvůj šéf ti to vysvětlí. Cítíš se na to?“

„Popravdě moc ne, ale nemám na výběr. Nikdy nesmíme mrtvé nechat čekat.“

2.

[N]emohli dojet autem až k místu, kde našli mrtvolu.

Boris musel auto nechat u úpatí Mont des Cats, vrchu, situovaného ve francouzských Flandrech, kousek od belgické hranice. Všude kolem se táhly další tmavé pahorky, světlé prolákliny. Na obzoru se vytrácely holé pláně. Dominující slunce vypadalo jako velké oko vzteklé kočky, jaké měla kočka Šklíba v *Alence v říši divů*.

Obyčejně sem chodívali jen turisté – i tady na severu tento zvědavý živočišný druh existoval – na dlouhé túry. Navštěvovali klášter nebo popíjeli extra silné pivo, které tu mniši vyráběli. Zkrátka nechodili sem proto, aby tu zakopávali o mrtvoly.

Camille doprovázeli dva technici a její šéf poddůstojník. O několik metrů nad nimi otvírali řadu Boris a jeden rotmistr. Stoupali vzhůru po poměrně strmém svahu, skrz řídké křoví.

Camille šla úplně poslední. Zhluboka dýchala a cítila se strašně unavená. Bylo horko k zalknutí. Dračí dech spaloval planinu a vítr vůbec nefoukal. Výheň trvala už několik týdnů a všichni nedočkavě čekali na ohlášené bouřky, ačkoliv měly být extrémně silné a hrozily při nich i povodně.

Snažila se tvářit jako obvykle, i když cítila, že se stroj v jejím těle v posledních dvou nebo třech dnech zadrhává. Předcházející den ráno, když vstala, se ozval poplach. V hrudním koši ucítila

nenormální tlak, jako by vdechovala dovnitř. Její kardiolog jí zakázal dlouhou a intenzivní námahu, ale kdyby ve svém věku nedokázala vylézt takový kopec, bylo by snad lepší, kdyby rovnou umřela.

Naštěstí se už konečně blížili k cíli.

Na místě už byli četníci z Bailleul. Kolem mrtvol natáhli bezpečnostní pásku, uzavřeli asi tak desetimetrový prostor a čekali na příchod příslušníků kriminálního oddělení.

Tělo leželo v trávě kousek od stezky a kolem krku mělo utažený posilovač svalů. Na první pohled se jednalo o mladého, asi dvacetiletého muže v tričku, šortkách a teniskách.

Boris začal diskutovat s kolegy z Bailleul, zatímco tři technici si potichu navlékali bílé kombinézy, rukavice, návleky na nohy a masky. Poddůstojník, jenž měl celou operaci na starosti – říkalo se mu *cocrim* –, bděl nad tím, aby nikdo na nic nezapomněl. Stačila malá chybička v postupu a celé vyšetřování mohlo být zpochybněno.

Camille a její dva kolegové, obtěžkáni materiálem, se podle rozkazů nadřízeného pustili do mravenčí práce. Natáhnout pásku s nápisem *Četnictvo* mezi stromy všude kolem, označit cestu vedoucí k mrtvole kaučukovými šipkami, umístit očíslované značky ke každému zajímavému místu, pak začít centimetr po centimetru prohledávat trávu a postupně popisovat trajektorii. Museli zhotovit desítky fotografií, poznámek, nákresů a odebrat indicie. To všechno museli zvládnout za dopoledne.

„Něco není v pořádku, Camille?“

Uplynul čas. Dvě hodiny po příjezdu se mladá žena opírala o strom. Stáhla si kombinézu až k bokům a posledním papírovým kapesníčkem z balíčku si otírala čelo. Modrou košili měla celou propocenou. Boris se k ní zašel zeptat, co je nového, a teď na ni znepokojeně hleděl.

„Nejsem ve formě. Je to jen... Cítím se divně. V tom obleku je přílišné horko.“

„Jsi hrozně bledá.“

„Já vím. Asi mi nesedla snídaně nebo něco takového. Nečekala jsem, že budu muset odejít z kanceláře. Ale to bude v pořádku.“

Vztyčila se a snažila se vzpamatovat. Nesměla dát najevo žádnou další slabost. Vrátila se do práce po dlouhé rekonvalescenci teprve před třemi měsíci a všichni předpokládali, že začne pracovat postupně, v kanceláři, jako administrativní síla. Ale Camille bojovala zuby nehty, aby se mohla vrátit do terénu a aby zůstala v bezprostředním kontaktu s mrtvolami.

„Jsou tady tři neotevřené plechovky s pivem a dvě prázdné,“ poznamenala. „Taky jsme našli jeden joint a zbytky marjáanky poblíž kola a batohu.“

„Známe jeho totožnost?“

„Žádné doklady ani nic jiného, podle čeho bychom ji mohli určit. Ale musí být někde odsud. Myslím, že sem přijel na kole, aby si to tady trochu užil. V klidu, při západu slunce, ve Flandrech... Bohužel to byl poslední obraz, který si sebou odnesl.“

„Nechal tu vrah nějaké otisky?“

„Co se týče otisků bot, tak nemáme nic. Půda je příliš tvrdá a suchá. Magnetický pudr objevil několik nezřetelných papilár na konci posilovače svalů. Jsou to ale jen fragmenty. Uvidíme v laboratoři, ale podle mého názoru od nich nemůžeme nic moc čekat.“

Camille si dala na čas a zhluboka dýchala. Cítila se čím dál hůř. Jako kdyby jí srdce jen s námahou dopravovalo krev do rozpálených svalů. Myslí jí začínaly létat zase ošklivé myšlenky. Už takové symptomy prožila.

Noční můra začínala znovu.

Nicméně se snažila znovu soustředit.

„Oběť se musela bránit, pod nehty na pravém palci a ukazováčku má kůže. Určitě tedy získáme vrahovu DNA. Umístili jsme sáčky kolem obou zápěstí, abychom zabránili kontaminaci.“

Boris pozorně poslouchal každé její slovo. Při každé vraždě pracovala nad rámec své funkce – technici obvykle nevedou

vyšetřování – a dokázala přijít s velmi zajímavými a podstatnými hypotézami. Měla na to oko, čuch a mimořádný pozorovací talent. „Dábel se skrývá v detailech.“ Camille z tohoto švýcarského příslaví vystavěla svého bitevního koně. A kdyby neměla zdravotní problémy, jistě by dosáhla i důstojnické hodnosti.

Nikdy se však vyšetřovatelkou nestane, to věděla dobře.

Pozorovala místo zločinu z dálky, jako by se jednalo o nějaký komplexní symbolický obraz. Široký plán, přiblížení, makro, mikro. Její oči pátraly, pohlcovaly světlo a počítaly. Boris si už všiml, jak si prohlíží mrtvolu a jak vnímá každý rys nehybného obličeje, hned, jakmile přijde na místo zločinu. Jako kdyby hledala odpovědi hluboko ve strnulých panenkách.

„S alkoholem, který vypil, a s jointem, který vykouřil, byl pro něj pravděpodobně boj předem prohraný,“ pokračovala. „Ale bránil se, jak nejlíp mohl.“

Za jejich zády se ozvaly hlasy. Boris Levak už kontaktoval pohřební službu, pohřebáci přijeli s bílým obalem na zip a s nosítky a chystali se dopravit tělo do ústavu soudního lékařství v Lille a strčit ho do boxu v lednici, kde bude čekat na pitvu.

Poručík jim nařídil, aby ještě chvílku počkali, a vrátil se ke Camille, která se stále ještě opírala o strom. Upřeně hleděla na mrtvolu.

„Na pitvu půjdeš ty?“ zeptala se.

„Vidíš nějakého jiného kandidáta na krvavý steak? Můžeš přijít asistovat, když budeš chtít.“

„Myslíš, že těsně před odjezdem na dovolenou by to bylo to pravé ořechové?“

Camille se na něj nepatrně usmála a pak se pustila do svých hypotéz.

„Hele, kdybys chtěl někoho uškrtit, použil bys k tomu posilovač svalů? Takový posilovač moc praktický není.“

„Možná, že vrah nic jiného u sebe neměl.“

„Takže můžeme předpokládat, že ta vražda nebyla naplánovaná. Když přemýšlíš, jak někoho zabít, než začneš jednat, tak

nejdřív zvažíš nejlepší šance. Vezmeš si tlustý provaz nebo kabel, něco, co bude při strangulaci nejúčinnější. Podívej, v tomhle případě musel vrah vynaložit velikou sílu kvůli pružnosti toho nářadí. A nechal bys ho ležet na místě činu a riskoval, že na něm budou otisky prstů? Tohle ví...,“ zhluboka se nadechla, „i ten největší blbec z tělocvičny.“

Fotoaparát nepřestával cvakat a na věčnost zachycovat morbidní spektakl. Teplota mrtvol se už měnila. Při venkovní teplotě osmadvacet nebo devěťadvacet stupňů se už brzy začne podobat nafouklému balonu.

Boris najednou ucítil tlak na svém předloktí a potom už nic.

Camille ležela na zemi a ruce si tiskla na hrud'

Poručík si k ní okamžitě klekl.

„Co se děje?“

Tvář mladé ženy se zkřivila bolestí.

Převalila se na bok a vydechla: „Zavolej sanitku... Myslím, že... že mám... infarkt.“

3.

O čtyři dny později a o 150 kilometrů dál. Úterý 14. srpna 2012.

[N]oční bouřky byly pustošivé.

Lijáky pronikly i do té nejmenší skuliny vyprahlé země, větry zvedly moře, odnášely tašky ze střech a strhávaly dráty.

A tak se to ráno Francie probudila do chaosu. Nastal čas bilancovat a zajistit první opravy. Zaměstnanci státních lesů Jules a jeho kolega Armand něco takového dlouho neviděli. Poryvy větru způsobily spoustu polomů. Ani les Laigue v Oise nebyl ušetřen. Na 14. srpna 2012 budou všichni vzpomínat podobně jako na 26. a 27. prosince 1999.

Kolem desáté hodiny zaparkovali oba zaměstnanci svou dodávku na úzké silnici nedaleko zapadlé vesničky Saint-Léger-aux-Bois. Než se pustili do práce, poslechli si v rádiu informace a z termosek vypili pár hltů horké silné kávy. V rádiu mluvili hlavně o přerušení dodávek elektrického proudu, o záplavách na jihu a na západě, o stovkách karavanů, které s sebou strhly vlny. Škody se předběžně odhadovaly na několik milionů eur.

„Stejně je to praštěný!“ řekl Armand, když vytahoval z úložného prostoru auta potřebný materiál. „Včera nebyla ve svrchních vrstvách ani kapka vody a dneska se řeky vylévají z břehů. To kdy si nebyvalo.“

Jules přikývl. Velmi dobře věděl, že klima se v posledních letech mění k horšímu, ale že globálně na to všichni kašlou. Motýli na francouzském venkově mávali křídly čím dál rychleji a to vyvolávalo v New Yorku obrovské bouře... Aspoň takhle to chápal svým mozkiem průměrného občana.

Oba muži si povídali a přitom stoupali po jedné z lesních stezek, vedoucích kolem Saint-Léger.

„A tady máme naši scénu zločinu,“ řekl v legraci Jules.

„Scénu zločinu? Přestaň se koukat na ty pitomý televizní seriály! Ugriluje ti to mozek!“

U každého stromu zlámaného nebo vyvráceného bouřkou museli zaznamenat druh, změřit průměr kmenu a odhadnout krychlový objem. Na starosti měli celou severní část lesa. Odhady škod jim možná zabereou celé dny, nebo dokonce týdny.

Julese vždycky bolelo srdce, když viděl stařícké stromy, které někdy rostly jedno nebo dvě staletí, smetené následky lidské činnosti. Všechny ty továrny, města šířící smog, automobilisté sedící na prdeli v nekonečných dopravních zácpách...

Průmyslové šilenství nepřímou zabilo každý z těchto stromů, od těch nejmladších až po ty nejstarší. A zabíjet stromy znamenalo páchat sebevraždu a obětovat příští generace.

Není to tak trochu pravda?

„Do prdele! Vidiš to?“

Armand s batohem na zádech vešel několik metrů do lesa. Starý dub úctyhodné výšky a objemu se vyklonil do strany a před pádem ho zachránily další stromy, které jeho tíze odolaly. Větve zpřelámané tíhou obra byly propletené a kmeny hrozily zřícením.

„Tohle budou muset vyřešit co nejdřív. Je to nebezpečné. Kdyby se ten strom opravdu zřítíl, strhne s sebou všechno ostatní.“

Vítr skoro nefoukal a nebe mělo opět svou kobaltově modrou barvu, ale dřevo praskalo dál. Les byl živý, trpěl, sténal a lízal si rány. Armand odložil batoh stranou, zaznamenal do GPS přesné souřadnice místa a pak vytáhl ruční metr a laserový zaměřovač.

Jules se mezitím snažil pochopit důvody, proč se strom vyvrátil z kořenů. Nezasáhl ho žádný blesk, a jeho pád tedy mohli přičítat jen následkům bouře. Jenomže ostatní stromy, mnohem křehčí, to vydržely. Tak proč? Dub se zdál být na svůj věk pevný. Zmatený Jules vykročil ke kmeni a obcházel přitom spletené větve, které nad ním visely i ve výšce deseti metrů.

Strom se ještě držel země tlustým sukovitým kořenem. Když se začal naklánět, objevily se další kořeny, které však místo toho, aby praskly, zůstaly nedotčené.

„To je divný,“ řekl Jules. „Viděl jsi konce těch kořenů? Není na nich hlína a jsou pokryté mechem, jako kdyby zůstaly viset v prázdnotě.“

„Měl bys mi spíš pomoci s měřením a nehrát si na dobrodruha.“

„Snažím se jen pochopit, co se tady stalo.“

„Jsme tady, abychom konstatovali a ne chápali, Sherlocku. Kdybychom měli projít kurzem botaniky u každého stromu, tak se v životě nevrátíme.“

Jules ho neposlušal. Opatrně přelezl větve, aby se dostal co nejbliž. Teď se nacházel u úpatí stromu. Naproti sobě měl obrovskou desku hlíny a propletených kořenů. Podíval se dolů pod dub a zamračil se.

„Vypadá to, jako by tam bylo prázdno,“ řekl.

„Špatné zakořenění. Tím by se dalo vysvětlit, proč neodolal větru.“

Armand viděl, jak se kolega nebezpečně naklání pod strom.

„Ale dávej bacha!“

Jules se nehodlal naklonit níž, protože se nechtěl umazat od bahna. Ve chvíli, kdy se narovnával, zdálo se mu, že se něco pohnulo. Tam dole, pod stromem. Náhle se překvapeně narovnal, zařadil čtvrtý stupeň, vyskočil z jámy a upřeně se na díru zadíval, chráněn sítí spletených větví.

„Sakra, něco se tam hejbe!“

„Kde?“

„Pod tím stromem... Já nevím, vypadá to... jako nějaká výduť... A něco v ní je... Jsem pitomec, ale lekl jsem se.“

„Není to nějaký zvíře, který vklouzlo do té díry?“

„Je to mnohem větší.“ Naklonil se dopředu. „Hej! Hej! Je tam někdo?“

Armand pokrčil rameny a dál pokračoval v měření.

„Vyndež z batohu baterku a podej mi ji. Chytneš mě za kotníky a já se pokusím tam dolů nakouknout.“

Armand proti své vůli poslechl.

„Jako kdybychom neměli své práce dost! Navíc se strašně umažem!“

Pustili se do díla. Jules se natáhl, co nejdál to šlo. Baterku chytil do zubů. Hlína mu začala vnikat do uší a za krk. Měl pocit, že padá do temnot.

Ve světle baterky se objevily vzdálené a pravidelné stěny. Jules otočil hlavu doleva a uviděl kořeny vedlejšího stromu, spletené jako liány. Uprostřed výduť zablýhl hromadu otevřených a prázdných plechovek. Musely jich tam být stovky.

„Co je to za bordel?“

Ve chvíli, kdy se podíval na opačnou stranu, spatřil dvě takřka bílé oči bez očních duhovek.

Oči démona.

Náhle se z díry vynořila ruka, popadla ho za vlasy a začala ho stahovat dolů.

Julese pohltila tma. Zařval.

4.

[J]ules zařval.

„Ano, ano, už jdu, ty žroute!“

Franck Shark vyndal maličkou kojeneckou lahev z ohřívacího přístroje. Vztít lahev do utěrky, stříknout pár kapek na zápěstí, aby si ověřil teplotu. Všechno bylo v pořádku. Sharko se rozběhl do obývacího, ale vrátil se zpátky vypnout plyn. Pokaždé něco zapomněl a začínalo ho to rozčilovat. Sterilizace, mast na zadeček dřív než pudr... Nebo opačně? Už nevěděl. Dokázal vyřešit ty nejkomplikovanější případy, a přesto selhával při výměně plínek a trvalo mu několik minut, než zjistil, jakým směrem je má natáhnout. Vývojáři plínek určitě nemysleli na padesátileté muže, kteří měli prsty tlusté jako doutníky a museli druhou rukou míchat kaši.

S miminky to není rozhodně nic snadného.

Přiběhl zpátky. Novorozeně bylo nastavené jako hodinky. Systematicky začínalo plakat kolem třetí, sedmé a jedenácté hodiny. Novopečený jedenapadesátiletý tatínek ho opatrně vyndal z postýlky, posadil se do křesla a... Kam položil kojeneckou lahev?

„Tichounko, tichounko.“

Dítě nepřestávalo hulákat, ani když ho otec vzal do náruče. Francka Sharka vždycky překvapila intenzita, s jakou kojeneček komunikoval a jak se adaptoval. Studie říkaly, že křik malého dítěte

může mít stejnou sílu jako sbíječka. Byl to prostě výsledek evoluce a snahy o přežití. Dítě muselo dokázat zavolat matku za každých okolností. Jeho křik se rozléhal po celém baráku, ale sousedi to navzdory mrzutostem Sharkovi přáli. Po domě se povídalo, že osamělý policista se zničeným životem konečně našel kapku štěstí s „tou policajtkou ze severu“.

Jules začal sát, jako kdyby trpěl hladem. Sharko ho přitiskl k sobě a pohladil po tvářičce. Jeho ruce sice už byly drsné a zničené díky uběhlým rokům a ranám, ale policista pořád ještě cítil hebkost jemné pokožky děťátka.

„Už je po jedenácté. Nemyslíš si, že si začnou v šestatřicítce stěžovat na tvoje pozdní příchody? Všimni si, že teď už to není zpoždění, ale absence.“

Za zády se mu ozval něžný ženský hlas. Lucie Henebellová vyšla z ložnice v lehkém oblečení. Měla na sobě jen puntíkové kraťasy a široké tričko s krátkými rukávy. Tiskla k sobě druhé děťátko. Druhý překvapivý dáreček, který dostali jedno krásné letní odpoledne, 14. června 2012.

„Je tam teď klid. A pak, nezmeškám přece narozeniny našich dvou malých kopií,“ namítl Sharko. „Dva měsíce se přece musí oslavit.“

Lucie ho políbila na krk. Vypadala unaveně a ještě se úplně nezabavila následků těhotenství. Nohy měla ještě těžkopádné a někdy ji bolely, prsa měla pořád větší, což se samozřejmě Sharkovi líbilo. Normální stav, jak prohlásil lékař. I když se Jules a Adrien narodili s třítydenním předstihem, oba měli slušnou váhu a vypadali jako miniaturní Sharkové, což je u dvojčat poměrně vzácné. V závěru těch osmi měsíců a pár dní odčerpali z Lucie všechny mateřské zdroje. Vysílená Lucie si připadala jako velryba uvízlá na mělčině a už mohla jenom ležet, protože jinak hrozilo riziko předčasného porodu.

Jako koruna všeho skončilo těhotenství císařským řezem na operačním stole.

A pak dělejte děti.

Lucie si všimla pout ležících na křesle.

„Francku... už zase začínáš?“

„Přestane plakat, když mu s nimi začnu cvakat nad hlavou. Přísahám, že to má rád, že je to mnohem lepší než všechna ta debilní chrastítka.“

„Možná, ale já nechci, aby naše děti viděly ošklivé věci. A matka nás brzy přijede navštívit. Mohl bys to uklidit, prosím?“

Lucie šla k ohříváči pro druhou lahev. Už nějakou dobu se snažili synchronizovat kompletně posunutá dvojčata. Každou noc se opakoval ohňostroj řevu, mokrých plínek a hlučného polykání. Lucie tohle všechno už dobře znala, před deseti lety už dvojčata na svět přivedla.

Posadila se vedle Sharka. Jules se potřeboval nadechnout, pil moc rychle a dusil se. Tatínek mu vytáhl dudlík od kojenecké lahve z pusy a ťukl si s lahví, kterou držela Lucie.

„Na zdraví. Na druhé mininarození minisharků.“

„Na naše dvojčata. Ať jsou šťastná a zdravá.“

„Uděláme pro to všechno.“

Rodiče si vyměnili úsměvy. O existenci druhého embrya se dozvěděli teprve v desátém týdnu těhotenství. Lucie nikdy nezapomene na Franckův výraz, když na černobílé obrazovce sona spatřil ty dva miniaturní hrášky. Rozplakal se a ona taky. Osud rozhodl, že je přestane trápit a že jim najednou dá dvě krásné děti. Bratry, s naprosto identickými rysy, pocházející z jednoho vajíčka. Jistě, nikdy nemohli nahradit Luciina dvojčata Claru a Juliette ani Sharkovu dceru Eloise, ale tahle děťátka přinesla rodičům všechno, co předtím ztratili. Budou vyrůstat s očima dětí, které už tady nebyly. S jejich třemi zemřelými nevlastními sestrami...

Budeme jim to muset jednou vysvětlit, pomyslel si Sharko smutně.

Adrien začal sát se stejným zápalem jako jeho bratr. Sharko ho od bratra rozeznával díky malému a legračnímu faldíčku na čele. Tak už se narodil. Pirát v plodové vodě místo oceánu.

„Noční bouřka udělala paseku na balkoně. Kytky jsou převrácené a rolety vytrhané,“ poznamenal Franck. „Poslouchal jsem rádio, spoušť je všude. Návštěvu máme normálně ve čtrnáct hodin, ale možná bychom ji měli odvolat a uklidit terasu, co říkáš?“

„Zase ta návštěva. Začínám jich mít po krk... Ne, jen ať přijdou, kouknu se ven a zkusím to tam uklidit. Myslíš, že tihle budou seriózní?“

Stěhování do velkého domu o sto dvaceti metrech čtverečních, který stál asi deset kilometrů jižněji, naplánovali na polovinu září. Jenomže už dva měsíce se marně pokoušeli prodat byt. S financemi byli na dně. Lidi k nim chodili, říkali, že je to krásný byt, že i okolí je velmi příjemné, ale že nedostali půjčku od banky a že si ho tedy nemohou dovolit. Sharko věděl, že budou muset brzy snížit cenu, aby si sami nemuseli vzít půjčku na zaplacení obrovských úroků při koupi jejich domu.

„Podle agentury se jedná o nějaké mladé manžele. Oba jsou dobře situováni a podle agentury mají o byt eminentní zájem. Mělo by to klapnout.“

„Tak ještě aby se jim tu líbilo. Pouhým vymalováním jsme nermazali těch deset let, které tu prožil policista z kriminálního oddělení v celibátu.“

Sharkův telefon začal vibrovat. Bez nadšení poznal volajícího.

„To je Bellanger.“

V Luciiných očích se zablesklo.

„V tom případě bys to měl rychle vzít.“

Sharko chvílku váhal, ale nakonec hovor svého šéfa přijal. Zapřel si mobil mezi ucho a rameno a dál se snažil postarat se o dítě. Telefon mu sklouzl na zem. Lucie mu pomohla. Volnou rukou vzala do náruče Julese. Sharko byl nešikovný, často panikařil a ještě potřeboval čas, aby se mu vrátily otcovské instinkty. Ale hodně se snažil a dával do toho celé srdce. Lucie mu odpouštěla i ty největší chyby.

Sharko sebral mobil a kousek popošel.

Lucie viděla, jak se mu obličej křečovitě stáhnul. Odpovídal jen velmi krátkými větami jako „Kde?“ nebo „Kdy?“ Okamžitě pochopila, že bude muset rychle odjet. A ona ho bude pravděpodobně brzy následovat. Bez dětí. Navzdory všem neštěstím a hrůzám se jí policejní práce přilepila na kůži a ona se k ní za čtrnáct dní vrátí.

Sharko hovor ukončil.

„Tak co?“

Klekl si k ní, svýma velkýma rukama se ujistil, že Adrien dobře pije. Už si skoro nevzpomínal, že děti mohou být tak maličké a křehké. Tolik jim záviděl jejich nevinnost.

„Musím jet někam ke Compiègne,“ zamumlal, jako by chtěl dvojčata svých slov ušetřit. „Bellanger už je tam. Záchranáři právě vytáhli ženu, kterou, jak se zdá, dlouho drželi v zajetí. Ještě má na jednom zápěstí pouta. Je ve velmi špatném stavu, aspoň pokud říkali. Je skoro slepá, dlouho musela být ve tmě. Drželi ji v díře... pod stromem.“

„Pod stromem?“

„Ano. Bouřka vytrhla strom a odhalila velkou dutinu. Vytáhli ji a místo zabezpečili, abychom tam mohli slézt. Vypadá to, že ta žena nemá všech pět pohromadě.“

Sharko vstal, sundal pouzdro s pistolí z věšáku a strčil si ho za kalhoty, než do nich zastrčil košili a oblékl si antracitově šedivé sako. Lucie se líbilo, když se takhle oblékal. Byl šik a elegantní. Imponoval jí a byl to její muž. Opravdový polda z kriminálky, stojící pevně nohama na zemi.

Ona taková občas nebyla.

Sharko se naklonil a políbil ji na rty. Pak si ji k jejímu velkému překvapení vyfotil na mobil.

„Tohle ne, Francku! Vždyť ani nejsem oblečená!“

„Měla bys tu fotku poslat mámě. S těmi kojeneckými lahvemi v obou rukách vypadáš jako Lara Croft.“

Dala se do smíchu.

„Lara Croft, která hodně zestárla!“

Podívala se na hodinky.

„Dáš si něco k jídlu, než odjedeš?“

„Je moc brzy. Neboj, dám si později někde sendvič.“

Lucie vzdychla.

„Tak ráda bych jela s tebou... Chtěla bych být s tebou. Být maminka je sice vrchol štěstí, ale já se tady někdy nudím.“

„Nepospíchej, Lucie. Ještě ti zbývá čtrnáct dní mateřské dovolené a pak přijede tvoje matka... A navíc, zítra je patnáctého. Půjdem se všichni projít do parku nebo podél vody. Dáme si palačinky, jak jsme si slíbili. Tedy my dva si dáme palačinky, oni zatím ne.“

Lucie opět zvažněla.

„Nebudeš v první linii, že ne? Kdyby to mělo být nebezpečné, kdybys musel za někým běžet, pronásledovat ho, zatýkat...“

„Nechám to na ostatních. Já vím.“

„Jsme teď krásná rodina a musíme si ji zachovat. Já si taky dám pozor, až se vrátím do služby.“

„Ještě tam nejsi.“

„Nikdy na to nezapomeň.“

Usmál se na ni. Cítil se dobře. Uvolněně a šťastně.

„Nezapomenu. Nejsem připravený na nějakou nebezpečnou akci. Když se budu bát, vezmu nohy na ramena.“

„Ty a utíkat? To by ti museli uříznout nohy.“

5.

„[J]sem pitomec. Měl jsem si vzít vysoké boty.“

Franck Shark hleděl s úšklebkem na stav svých polobotek. Byly úplně nové a koupil je u Beryla za sto padesát devět euro. S hlavou plnou plínek a kojeneckých lahví nepřemýšlel, jak se má obléknout, a teď na to doplácel.

Klouzal po bahnité půdě, aby se mohl připojit k Nicolasovi Bellangerovi, o šestnáct let mladšímu policejnímu kapitánovi. Vlastně to bylo ještě dítě. Kdysi by Sharko mohl být jeho šéfem a velet asi třiceti mužům, ale ty doby už byly dávno pryč. Bývalý komisař se před několika roky dobrovolně rozhodl, že se stane poručíkem, a to, že mu velel někdo mladší, mu vůbec nevadilo. To, co by ho naopak nudilo, byla představa, že bude do smrti hnít v kanceláři a řídit vyšetřování, ačkoliv vůbec neuvidí oběť a nepůjde do terénu. To byl dnes bohužel osud komisařů a přesně tím by se stal. Byrokratem.

Policisté se drželi opodál na kraji lesa, zatímco velký nákladník vybavený řetězy zápasil s vyvráceným stromem. Na cestě stálo pár zvědavých místních.

Nicolas Bellanger vykročil vstříc „komisaři“ Sharkovi – všichni mu ze zvyku dál říkali komisaři. Pozdravili se a vyměnili pár slov o bouři. Když sem Sharko jel, mohl konstatovat, jak velkým škodám došlo. Pak šel kapitán rovnou k věci.

„Sanitka odvezla oběť do nemocnice v Creiul. Je ve velmi vážném stavu. Přeskočím to, že je extrémně vyhublá a že se celá třese. Podle lékaře, který přijel sanitkou, a vzhledem k jejím mléčně bílým očím neviděla už pěkně dlouho světlo.“

Sharko si začal otírat boty papírovým kapesníkem. Nakonec to vzdal.

„Myslím, že je to k ničemu, pokud budeme muset slézt dolů, každopádně je to hnus.“ Ukázal na čtyři muže v uniformách. „Zásahová jednotka?“

„Přijeli sem první, aby zabezpečili místo. Nevíme, co může být pod zemí.“

Franck Shark se rozhlédl kolem. Bouře stromy poškodila. Asi deset mužů, rozptýlených do malých skupin, diskutovalo, kouřilo a čekalo, až budou moci zasáhnout.

„Oběť promluvila?“

„Ne, v tuto chvíli vůbec nedokáže komunikovat. Chová se jako divoké zvíře, museli jí dát utišující léky.“

Bellanger zavolal poručíka Jacquese Levalloise, který patřil do jejich kriminálního týmu, a požádal ho o foťák. Pak Sharkovi ukázal fotografie.

„To je ona.“

Sharko si prohlédl pár fotek, pořízených v okamžiku, kdy ženu nakládali do sanitky. Vypadala jako živý kostlivec, oblečený do černých špinavých cárů. Měla ztrhané a zpustošené rysy a oči pokryté bílou blánou, jen zvýrazňovaly hrůzu, kterou měla otištěnou v obličeji. Sharkovi připomněla starý horor *Evil Dead* a jednu postavu, posedlou ďáblem. Mohlo jí být tak dvacet, pětadvacet let. Hnědé a nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy měla příšerně zacuchané.

„Naší prioritou je ji identifikovat,“ prohlásil Bellanger a vyndal si cigaretu. „Samozřejmě u sebe neměla žádné doklady. Odebrali jsme jí otisky prstů a vzorky DNA a porovnáme je s pohřešovanými osobami. Uděláme všechno, co můžeme.“

„Je to nějaký zvláštní typ, nebo je tak špinavá?“

„Cikánka, Romka... Něco v tom stylu, řekl bych. Necháme tady kolovat její fotku a uvidíme, jestli někde poblíž někdo netáboří. Člověk nikdy neví.“

Sharko mu se zamračeným obličejem foťák podal zpátky. V šestatřicítce měli často co do činění s traumatizovanými ženami, oběťmi znásilnění a bití.

Byla to takřka jejich denní rutina. Ale tentokrát to bylo něco jiného a zrudnějšího, o čemž svědčily její bílé oční duhovky. Tato žena vystoupila ze země jako oživlá mrtvola.

Ozvalo se hlasité zapraskání. Desetimetrový dub se zřítíl na zem a strhl s sebou spoustu větví a menších stromků. Pak se ozval zvuk pil a po chvíli muži na policisty zamávali, že můžou slézt dolů.

Bylo krátce před jednou, slunce zářilo v nadhlavníku a zalévalo zemi svými smrtícími paprsky.

Muži ze zásahové jednotky spustili do díry žebřík a začali lézt dolů, vybavení silnými baterkami. Bellanger a jeho muži je následovali. Sharko sestupoval poslední a dával si pozor, aby si moc neumazal sako. Na boty už úplně rezignoval. Jestli existovalo něco, co nesnášel, byly to špinavé boty.

Bellanger nařídil, že se nikdo nesmí ničeho dotýkat, aby nekontaminoval místo svými otisky nebo biologickými stopami. Teplota klesla o čtyři nebo pět stupňů. Denní světlo dopadalo dolů šikmo, v místech, kde byl strom vyvrácený, a odhalovalo člověkem vyhlazené a vysekané stěny. Před policisty se objevil zákop. Podle informací z lesní správy připomínal tento region řešeto. V podzemních chodbách se během první světové války ukrývali francouzští vojáci.

Za jejich zády chodba končila. Chvíli se zastavili u hromady prázdných konzerv a lahví od vody. Mezi plechovkami a plastovými lahvemi ležely desítky lahviček od pleťového mléka. I ty byly prázdné.

„Mám pocit, že všem překvapením ještě není konec,“ zamumlal Nicolas Bellanger. „V předvečer 15. srpna¹ je to fakt cool.“

„Neměl jsi mít od zítřka dovolenou?“

„Měl. A teď máme na krku tenhle případ!“

Sharko si o šéfa dělal starosti. Nicolas Bellanger mu v minulých letech hodně dal a vyčerpал všechny rezervy, aby ho u sebe udržel. Postupovali jediným možným směrem obdélníkovou chodbou. Policejní kapitán ukázal světlem baterky na zem.

„Dávejte bacha.“

Podél stěn se objevovaly exkrementy a louže moče. Vládl tam hrozný smrad. Na zemi se válely tuny vyškrtaných sirek. Vzadu světlo tančilo po skále a po hroznech kořenů, jimž se podařilo proniknout skálou a teď tam visely do prázdna. Sharko si představoval mladou ženu, krčící se ve tmě a škrtající jednu zápalku za druhou. Jak běhá podél stěn jako zvíře a jak křičí, ačkoliv ji nikdo neslyší. Nikdy by se jí se z tohoto podzemí nepodařilo dostat.

„Tudy!“

Vydali se za kolegovým hlasem. Sluneční světlo se teď nacházelo stovky metrů za jejich zády. Šli dál. Po jedné zatáčce se ocitli ve velkém sále. Byl čtvercový, každá strana mohla mít tak deset metrů, a měl vysoký strop. Sharko odhadoval, že se nacházejí možná osm, nebo dokonce deset metrů pod zemí a že už nad nimi není les, ale že bezpochyby došli až k okraji vesnice.

Kousek před nimi ležela zásoba jídla, výlučně konzervy a voda. Otevřené konzervy visely na provázcích upevněných ve skále. Nacházela se tam rovněž velká propanbutanová lahev, připojená k vařiči, špinavý talíř bez příborů a krabička sirek.

Vlevo stála proutěná židle, prázdné kanystry a vana na nožičkách. Na stropě visely dvě žárovky a malá kamera, skrytá v přírodním výklenku. Kabely elektrického vedení směřovaly k zamčené mříži, za níž se nacházelo schodiště, vedoucí pravděpodobně na povrch.

1 Nanebevzetí Panny Marie. Ve Francii státní svátek. Poznámka redaktora.

Čtyři muži ze zásahové jednotky se pokusili mříž vyrazit přenosným beranidlem, ale marně. Uzavřený systém odolal.

„Bude lepší zajít pro automatické beranidlo do auta,“ prohlásil jeden z nich.

Jeden z mužů odběhl. Policisté se na sebe podívali ve světle baterek. Tváře měli propadlé a užaslé. Sharko posvětil na strop.

Naklonil se k lahvi s plynem a potom se obrátil k šéfovi.

„Máš rukavice?“

Kapitán mu podal pár latexových rukavic. Sharko si je navlékl a potom otočil knoflíkem u vaříče. Nezvalo se žádné syčení.

„Je prázdná.“

Zatřásl krabičkami sirek.

„Všechny jsou prázdné.“

Poručík Levallois, jenž se pohyboval kolem stěn, je zavolal. Stál na opačné straně sálu u matrace, ležící na zemi. Na matraci byla smotaná přikrývka. Jeho třicetiletý obličej byl díky ostrému světlu baterky a pravděpodobně taky kvůli smradu strašně bleďý. Světlem baterky ukázal na velký kruh zasazený do betonu na skalní stěně.

Na zemi se válel přetržený řetěz.

„Sem ji asi přivazovali a tady zřejmě spala. Podařilo se jí osvobodit.“

Otočil se k protější stěně a světlem baterky ukázal na kameru, otočenou jejich směrem.

„Pozorovali ji.“

Sharko přistoupil ke kameře a do objektivu řekl výhrůžně: „Hoď si na krk oprátku, protože máš za prdelí kriminálku, kameráde...“

Pak stočil světlo baterky na vanu, židli a hromadu jídla. Působilo to pochmurně.

„Když vidím ty konzervy, vzpomněl jsem si na ty paranoiky, kteří věří, že se blíží apokalypsa, a shromažďují věci, aby mohli přežít pod zemí.“

Požádal o foťák, podíval se na displej s fotkami oběti, zejména na tu, na níž byla zachycená se zápěstím připoutaným k řetězu.

„Podařilo se jí zlomit články řetězu, který ji poutal ke zdi, ale ne ty, které jí poutaly zápěstí.“

Znovu sklonil světlo k zemi.

„Řetěz je čistě zlomený. Možná výrobní vada. Nebo nějaké vibrace, když za něj tahala. Stane se to zřídka, ale už jsem něco takového viděl.“

Podal aparát Bellangerovi a ukázal na fotografii.

„Na té fotce řetěz není moc dlouhý. Každopádně ne tak dlouhý, aby dosáhl k opačné stěně. Nemýlím se, že?“

„Máš pravdu. Ten řetěz měřil maximálně dva metry.“

„Když byla oběť připoutaná k protější stěně, nemohla se dostat k vaně ani k jídlu. To znamená, že ji museli živit, než se uvolnila.“

Sharko začal nahlas přemýšlet: „Ale proč ji její mučitel pak nechal, aby se starala o sebe sama? Musel ji vidět na kameře a věděl, že zlomila řetěz. Co to bylo? Nějaká perverzní hra? Chtěl ji naznačit, že se odsud může dostat?“

„Nevíme, kdo ten řetěz zlomil. Ona, nebo mučitel...“

Sharko začal přecházet sem tam a v hlavě mu vířila spousta otázek. V tuto chvíli jich bylo až moc. Musí chvíli počkat, kam je následující hodiny přivedou.

„Opakuji, že se nesmíte ničeho dotýkat,“ řekl Bellanger a vyrazil k východu. „Technici se tady do toho pustí vzápětí.“

Pomoc techniků bude v tomto případě velmi důležitá. Sharko se zahleděl na mříž. Když nepočítal díru, která zůstala po vyvráceném stromu, tohle schodiště bylo pravděpodobně jediným přístupem zvenčí. I když na sobě dívka neměla řetězy, dostat se odsud nemohla. Kolik týdnů strávila ve tmě? Rozhodně dlouho, pokud se dalo soudit podle obrovské spousty prázdných konzerv a jejích bílých očí. Policista si v duchu představoval, jak na začátku používá plyn, aby si posvítla. Pak sirky, které jednu po druhé vyškrtala...

Nakonec ji tato činnost musela vyčerpat. Jedla obsah konzerv, aniž si je mohla ohřát.

Poručík zavřel oči. Absolutní tma. Ticho, zima. Jak by se člověk nezbláznil, kdyby ho zavřeli jako laboratorní krysu? Jak by dokázal, že ještě žije, když neviděl své vlastní tělo? A přesto ta dívka dál jedla, spala a žila, ačkoliv se nacházela v naprosté tmě. Potřebu dělala o kus dál, aby její okolí vypadalo čistě. Chtěla bojovat až do konce, její instinkt „přežítí“ byl schopný se adaptovat pozoruhodným způsobem, jako u malých pavouků v těch nejhlubších jeskyních.

Přežila, jistě, ale její mozek se musel podobat ruinám.

Když Sharko otevřel oči, Jacques Levallois právě svítil na část stěny za vanou. Zamával na kolegu, aby přišel blíž. Byl tam nějaký nápis, vyrytý velkými a nepravidelnými písmeny do skály, asi metr šedesát nad zemí.

Bylo tam napsáno:

*Jsme ti, které nevidíte,
protože nedokážete vidět.
Bereme a nevracíme.
život, Smrt.
Nelítostně.*

Sharko a Levallois mlčeli. Takový vzkaz nepotřebovali komentovat. Toto místo, toto hrůzné divadlo, odhalené bouří, odporně páchlo. Toho pachu měli plný nos. Franck si najednou vzpomněl na Julese a Adriena, na Lucii a na nový dům, v němž budou brzy bydlet. Měli plány, budovali společný život a mezitím tady dřepěla mladá žena ve tmě jako zvíře.

Strčil prsty do puklin skály, těsně vedle těch slov, které tam bezpochyby vyryl nějaký šílenec.

Nebo možná šílenci.

6.

[Z]namení, ukazující, že Camille Thibaultová bude mít dětství těžké, se objevila tři dny po jejím narození v porodnici Jeanne-de-Flandre v Lille.

Její matka se ještě nacházela v nemocnici, když jí zmodrala kůže. Analýzy objevily výrobní chybu. Síla odpovědná za dobrý průběh těhotenství nedodržela přesně plán a tato chyba vedla ke vzniku patologické změny s půvabným názvem *vrozená kardiopatie*.

Význam? Jedna z Camilleiných srdečních komor se dostatečně nevyvinula, což způsobilo, že modrá krev, ochuzená o kyslík, nemohla být transportována k plicím a smíchala se s červenou krví, která se protlačila do aorty směrem ke svalům. Stručně řečeno, bylo to, jako kdyby někdo do benzinového motoru načerpal naftu.

Po týdnů jejího života zavedl tým sedmi lidí ověřených nejružnějšími tituly katetr vybavený balonkem do miniaturní pupeční žíly dítěte, aby protrhli stěnu mezi srdečními síněmi a odvedli trochu modré krve správným směrem.

Následovaly tři těžké operace, jedna okamžitě a dvě další po šesti měsících a po čtyřech letech. Skvělí chirurgové otevřeli hrud', s přesností mechanika vyměňujícího baterii u auta splekli kabely kolem srdce a definitivně oddělili modrou krev od červené.

Ve věku, kdy si děti hrají na hřištích, Camille vyrůstala sama pod neustálým dohledem oddělení dětské kardiologie v Lille a dívala se na svět skrz okno pokoje, velkého devět metrů čtverečních.

Ale díky zázrakům medicíny její vývoj proběhl relativně dobře a organismus se s těmito traumaty vypořádal. Od šesti let mohla hnědovláška s očima černýma jako oči veverky chodit do školy, hrát si jako ostatní děti, a dokonce sportovat. Její kardiopatické srdce běželo jako diesellový motor, fungovalo dokonale a pumpovalo čtyři tisíce litrů krve denně jako každé jiné dětské srdce.

Camille ráda poslouchala hučení krve v uších, když večer usínala. Srdce bylo jejím pokladem, plyšákem, nejvzácnějším druhem jejích nocí. Za velkými jizvami, které se jí klikatily po hrudi, si ho představovala jako malou sevřenou pěstičku. Slíbila si, že na něj celý život bude dávat pozor, ze strachu, aby ji neopustilo. Ze strachu, že jednou zavře oči a už je nikdy neotevře.

Camille chtěla žít.

Milovala život.

Kolikrát srdce za život zabuší? Činí to asi dvě miliardy tepů. Kolik kubických metrů krve přečerpá? Tolik, že by se jimi dalo naplnit padesát olympijských bazénů.

Mladá žena četla spoustu odborných knih. Dokázala ve škole vysvětlit dokonale roli krve, kyslíku a různých orgánů lidského těla. Zнала na toto téma spoustu čísel, o každé části mluvila nikoliv jako o živých organismech, ale jako o seskupení různých částí, které se opotřebovávají, zablokovávají a které je někdy nutné vyměnit, když se rozbijí.

Když ve dvanácti letech chodila do nemocnice na kontroly, vídala pacienty na dialýze, obklopené zruďnými přístroji, které nahrazovaly jejich nefungující ledviny a odčerpávaly znečištěnou krev a nahrazovaly ji krví čistou. Všechny ty šedivé, zoufalé a unavené tváře ji hluboce poznamenaly, protože tam byla přítomná smrt a potulovala se kolem, připravená pohltit nemocné. Ale také proto, že viděla, že lidské tělo je pouze stroj, soubor pump, filtrů

a čističek. Jak tento neuvěřitelný celek funguje? Je smrt následek výrobních chyb? Kdy a jak se objeví? Můžeme ji vidět, předvídat?

Francie: šedesát tisíc srdečních krizí ročně. Čtrnáct lidí denně umírá na infarkt myokardu.

Co se týče citů, byl život mladé ženy katastrofální. Jizvy se zvětšovaly, roztahovaly se po hrudi jako rány bičem a neustále jí připomínaly křehkost lidského stroje. Camille se styděla za své poraněné tělo, za svá skoro neexistující prsa, za silná stehna a široká ramena. Všechny o hlavu převyšovala. Podobala se stromům s miniaturními kořeny, které přesto působí dojmem síly. Lastura byla pevná, ale vnitřek byl stvořen z křišťálu.

Věčně podezřívavá Camille se během setkání s novými lidmi naučila dešifrovat sebemenší pohyb duhovky a stažení panenek. Oči prozrazovaly emoce. Když se poprvé ocitla nahá před mužem, zrudla hanbou, protože si v jeho očích přečetla znechucení. Měla pocit, že na ni ten chlap hledí jako na pole s ostnatým drátem. V šestnácti letech se začala řezat břitvou do břicha. Ne aby umřela, ale jen aby si způsobila bolest, aby potrestala své pitomé tělo.

A taky aby potrestala sebe.

Sebepoškozování se stalo takřka zvykem. Potřebou. A úlevou.

Na střední škole se skoro nestýkala s dívkami, a dokonce i chlapci se jí vyhýbali. Všechny stroje se můžou rozbít jediným pohybem, pokud člověk ví, kam se trefit. Vyrůstala osaměle, bez sourozenců. V pekle, jež povolili rodiče. Už tady nebyli, aby si znovu vychutnali „radost“ svého plození.

Utíkala před chlapci, aby se sblížila s muži. S nimi se rozhodně cítila líp, pokud pominula sex. Protože se jim podobala. Jak fyzicky, tak i svou povahou. Ve věku, kdy se dívky líčí, oblékají se do krásných šatů a vyražejí si s kamarádkami, Camille četla, studovala biologii, chodila do posilovny, věnovala se bojovým sportům a v maskáčích nebo v teplákové soupravě běhala lesem. Nekouřila, nikdy nepila alkohol a jedla zdravě. Dodržovala slib, na který nikdy nezapomněla. Aby neumřela na nějaké svinstvo.

Váha srdce velryby: 600 kilogramů. Váha srdce myši: 0,09 gramu. Váha srdce ženy: 300 gramů.

Protože byla vybavená fyzickou válečnicka a pro své malé nemocné srdce vytvořila pevnou skořápku, musela to dotáhnout až do konce. Po břitvě se naučila působit si bolest jinak, námahou. Potřebovala cítit, jak její srdce bije a bojuje, jak ji pálí svaly, jak její kůže rudne a jak je ta rudá vidět. Ta rudá ji ujišťovala o tom, že je všechno v pořádku.

Nafta se proměňovala v benzin.

Rudá krev, modrá uniforma. Pěkně oddělené, ale pěkně viditelné. Stačila náborová kampaň a neúspěch ve studiu biologie, aby se Camillein život otočil o sto osmdesát stupňů. Nastoupila k četnictvu. Ve dvaadvaceti letech složila zkoušky a získala poddůstojnickou hodnost. Chtěla kontakt, chtěla do terénu, chtěla cítit, jak její srdce pumpuje, a chtěla po vynaložené námaze slyšet hučení okysličené krve.

Na této profesi se jí líbilo všechno, tvrdost, disciplína i kartuziánský duch. Každopádně nechtěla zestárnout v laboratoři, se zadkem přilepeným k židli a nakloněná nad mikroskopem. A pak, být četníkem znamenalo stýkat se s životem i se smrtí, vyšetřovat lidské tělo, ale pokaždé jiným způsobem. Zločin, pitva a smrt byly ve vyšetřování všudypřítomné.

Věděla, že po takové profesi vždycky toužila.

Roční kurz v Châteaulin absolvovala jako nejlepší z ročníku, ačkoliv neměla nejlepší výsledky ve sportu. Byla však jedinou ženou mezi chlapy. Mohla si vybrat služební přidělení a nakonec se rozhodla vrátit se takříkajíc ke kořenům, do Lille. V kasárnách ve Villeneuve-d'Ascq právě hledali kandidáta na volné místo do technické kriminalistické laboratoře. Byla to ideální práce. Posílali ji na místa zločinu a ona se mohla snažit pochopit příčiny smrti jiných lidí. Těch, kteří přešli na druhou stranu, zatímco ona dál žila.

Čas utíkal strašně rychle... Po pěti letech, kdy se setkávala s odpornými věcmi, krvavými zločiny a sebevraždami – devadesát

procent těchto případů zavinily zoufalství, alkohol a nevěra –, po-depsala úvazek na další dlouhé období. Soudní policisté si jí vážili, občas jí dovolovali zúčastnit se vyšetřování, asistovat prohlídkám nebo pitvám. Patolog ji nechával prohlédnout zmrzačené hrudi, ohmatat srdce a zvážit ho. Některá srdce byla velká jako šunka, jiná roztržená, svalnatá, světlá, tmavá a pokaždé jiná. Lékař někdy ob-jevil anomálii, kterou by u živého člověka nikdy nenašel.

Camille poslouchala, učila se a přemýšlela.

Pozorovala v otevřených mrtvolách krev, onu lepkavou tekutinu, která po smrti kvůli zemské přitažlivosti prosakovala z žil. Hledala modrou krev, tu, která jí zničila dětství a život, ale která vlastně neexistovala. Byl to jen optický klam. Její skutečná barva se odvíjela od vlivu celiatik. Byla tmavě červená, skoro černá. Ubohá, opotřebovaná a unavená krev jako při menstruaci. Srdce ji fascinovalo svou dokonalostí, schopností bojovat a pohánět krev, vybavené jednoduchým pohonem přírody. Pokud se zastavilo, zastavilo se všechno.

Lidský stroj, ležící na ocelovém stole, se jí obnažoval v celé své složitosti.

Srdce vorvaně: devět tepů za minutu. Srdce kolibříka: tisíc dvě stě tepů za minutu.

Camille byla první, kdo si začal uvědomovat, že se opravené části dřív nebo později nakonec rozbijí. Varovné příznaky začaly ve třiceti, kdy se tlukot srdce začal zrychlovat a kdy docházelo k arytmiím. Rychleji se unavovala, po sebemenším úsilí ji bolelo pod žebry, když se ráno probouzela...

A tak se mladá třicátnice objevila na lůžku kardiologického oddělení, nacházejícího se naproti dětskému oddělení, v němž strávila dětství. Smutný zvrát osudu. Nemocnice v Lille před ní zase dokořán otvírala brány.

A noční můra začala znovu.

Její srdce, které s takovými obtížemi učila pracovat, najednou tlouklo příliš pomalu a někdy tak slabě, že ho ani neslyšela.

Po padesáti milionech litrů napumpované krve ji tento poklad, který chránila, udržovala a živila, definitivně opustil.

Její největší strach se zhmotnil. Poprvé zemřela 29. července 2011 v pět hodin a deset minut ráno.

7.

[C]amille čekala s nervózně spletenýma rukama, až jí kardiolog oznámí výsledky testů.

Po jejím pádu na Mont des Cats ji odvezli na pohotovost do fakultní nemocnice Rogera Salengra v Lille. Nepamatovala si nic kromě ostré bolesti v hrudníku.

Šedesátiletý doktor Calmette právě věšel její snímky z rentgenového vyšetření koronárních tepen. Zákrok spočíval v tom, že do katetru zavedeného do stehenní tepny vstříkli kontrastní látku, umožňující zabarvit koronární tepny. Mladá žena musela znovu absolvovat kardiologické vyšetření na magnetické rezonanci, celkovou anestézii, zákrok a probuzení na anonymním lůžku na dvoulůžkovém pokoji, který sdílela se starou nepříjemnou ženou. Tři dny komplexních vyšetření na kardiologickém oddělení, které jí připadaly nekonečné.

Když se otočila, lékař si všiml, že hledí na dva barevné snímky v plastikových obalech, ležící na stole.

Její biopsie...

„To jsou vaše,“ řekl Calmette. „Vidíte, tentokrát jsem nezapomněl...“

„Díky.“

„Někdo sbírá známky, jiný cínové vojáčky a vy...“

Camille k sobě snímky přitáhla – nepatrný řez srdcem mezi dvěma lamelami –, chvíli na ně upřeně hleděla a pak si je strčila do kabelky.

„Vypadá to, že se srdce rozhodlo přijít dřív na naši pravidelnou čtvrtletní schůzku,“ přerušila ho dřív, než by se musel začít ospravedlňovat. „Řekněte mi nějakou dobrou zprávu, doktore.“

Calmette ji sledoval už půldruhého roku. Camille měla pocit, že se mu svěřuje víc než vlastnímu otci. Viděla, jak nehnutě stojí před branami smrti, zatímco její plíce se plnily vodou, zatímco její ledviny už nefungovaly a zatímco její srdce, paradoxně zvětšené jako kus šunky, přestávalo tlouct. Ještě teď si naprosto jasně vzpomínala na okamžik, kdy jí Calmette několik týdnů po prvních příznacích oznámil, že pro ni má nové srdce.

Byla to nečekaná šance, vzhledem k její krevní skupině.

Lékař si s rozpačitým výrazem posunul na nose kulaté brýle. Vypadal jako Gándhí, ale šedivé vlasy měl ostříhané podle kastrolu.

„Dobrá zpráva je, že jste cítila prudkou bolest. To se stává jen u dvou nebo tří procent lidí, kteří mají transplantované srdce.“

Camille si nepozorovaně vzdychla. Než vyšla z mamínčina bříška, už patřila k nízkému procentu přeživších lidí. Vždycky se objevilo něco, co jiní neměli.

Lékař pokračoval ve vysvětlování: „Jedná se o prudkou bolest v hrudi, kterou za normálních okolností příjemce nemůže cítit. Když odebíráme srdce dárci, samozřejmě odstraníme všechna nervová zakončení. U příjemce se pak už nikdy nerozvinou. Během transplantace napojíme žíly a tepny, ale nikoliv nervy. Ve většině případů je tedy transplantát necitlivý vůči bolesti. Mohli bychom vám zapíchnout jehlu do srdce a necítila byste to.“

„Tak proč mě to bolelo? Proč jsem cítila u srdce takovou bolest?“

Calmette se posadil naproti Camille, na opačnou stranu stolu. Od transplantace s ním pacientka nikdy nemluvila o srdci, jako

by bylo její, nikdy neřekla „moje srdce“, ale jen „srdce“. Lékaři se ji nikdy nepodařilo přesvědčit, že srdce, které bije v její hrudi, jí stoprocentně patří.

„V těchto vzácných případech, které jsem vám ještě nevysvětlil, dochází k tomu, že nervová zakončení transplantátu se sama začnou spojovat s nervovým systémem hostitele, jako kdyby se cizí srdce snažilo dobýt nové teritorium. Naprosto se integrovat v těle svého nositele, včetně těch nejsložitějších větvení...“

Camille se zachvěla. Představila si, jak se to srdce připojuje k jejímu organismu, jak se připojuje k jejím nervům jako parazit, jenž se ji chystá obsadit a pohltit. Náhle si vzpomněla na své sny. Na tvář ženy, volající o pomoc, která jako kdyby k ní promlouvala zevnitř.

Od té doby, co srdce...

Zavrtěla hlavou, bylo to nesmyslné.

„Stále se snažíte najít bývalého majitele toho srdce?“ zeptal se Calmette.

„Víte to dobře... Kdybych měla všechny odpovědi, které jsou v kartotéce systému Cristal, usnadnilo by mi to práci.“

Cristal byl informační systém Národní agentury biomedicíny, který určoval vztah mezi dárce a příjemcem a jenž bezpochyby patřil k nejchráněnějším systémům v zemi. Jen velmi málo lidí k němu mělo přístup a ještě méně existovalo odborníků, kteří znali dárce a zároveň příjemce.

Lékař na mladou ženu vrhl pohled plný výčitek. Věděl, že některé transplantace způsobují psychické problémy, vyvolané hledáním identity, hlavně v případech transplantace srdce. Otevřel ústa, jako kdyby chtěl podesáté opakovat totéž, ale nakonec začal ťukat do klávesnice počítače. Camille si položila ruku na prsa.

„Kromě té bolesti je tedy uvnitř všechno v pořádku?“

Lékař ukázal na snímky.

„Vaše tepny a žíly jsou v pořádku a nebyl to alarm, který by poukazoval na nějakou srdeční krizi, jak by se zdálo.“

„Tak co se v tom případě stalo?“

Calmetteův obličej se křečovitě stáhnul. Nervózně si pohrával s myší. Chystal se říci něco vážného a nevěděl, jak na to. Camille okamžitě cítila, jak v ní roste stres.

„Prosím vás, doktore. Řekněte mi, co je špatně.“

Calmette se nadechl a potom otočil monitor ke své pacientce.

„Tak dobře. Tady mám výsledky z magnetické rezonance, kterou jste absolvovala včera. A také výsledky z předvčerejší biopsie. Abych to řekl jasně, váš transplantát je poškozený, Camille.“

Poškozený... Stejně jako „ve špatném stavu“ nebo „dysfunkční“. Slova, která slychala až příliš často, slova, která ji ničila dlouhé roky.

„Poškozený? Co to přesně znamená, doktore?“

Kardiolog ukázal místa na monitoru, na němž byla zobrazena mapa srdce.

„Stěny vašich srdečních komor se mění. Vývoj je naprosto jasný a podle poslední biopsie extrémně rychlý. Abych to řekl co nejjednodušeji, normální buňky, které pohánějí vaše srdce, jsou postupně nahrazovány fibrózní tkání. Následkem jsou poruchy srdečního rytmu, zvyšující se ztuhlost myokardu a redukce dutin. Tento proces je bohužel nezvratný. Vaše srdce brzy přestane tlouct, jako by zkamenělo.“

Bylo to naprosto jasné. Lékař jí to řekl na rovinu. Camille cítila, jak se jí oči plní slzami. Upřeně hleděla na bílé studené stěny. Toužila tam najít něco vřelého, čeho by se mohl její pohled zachytit. Krásnou fotografii, úsměv a ne výzdobu jako v márnici. Její život se omezil na rentgenové snímky její zmrzačené hrudi.

„Vy mi chcete říct, doktore..., že to nové srdce, které nosím v hrudi teprve rok, umírá?“

„Váš organismus ho nepřijal. Váš transplantát se snaží integrovat, ale vaše tělo ho nechce. Váš imunitní systém ho považuje za nepřítele a dělá všechno pro to, aby ho zničil. Vede s ním válku.“

Camille nechápala.

„Ale já přece беру imunosupresiva! Krmím se těmi prášky každý den!“

Lékař si uchoval svůj strašlivě neutrální klid. Jako vždycky.

„Imunosupresiva jsou neúčinná, pokud se jedná o chronické odmítnutí. Tento typ odmítnutí je bohužel hlavní příčinou selhání srdečních transplantací. Mluvili jsme o tom ještě před operací, Camille, věděla jste o všech rizicích a...“

„Kolik mi zbývá času?“

„Jak už jsem říkal, vývoj je extrémně rychlý, je to velmi znepokojující případ. Požádám vás o...“

Camille ho už neposlouchala. Měla chuť řvát. Vyřvat ze sebe svou vzpouru, svou bezmoc. Rozřezat na kousky to tělo, které se samo zabíjelo. Proklela ho. Proč nepřijalo to zasrané srdce? Proč ho považuje za nepřítele, ačkoliv mu umožňuje žít?

Bylo to, jako kdyby v sobě dusila hada.

Nepochopitelné.

„Kolik času?“ opakovala.

„Fibrotická tkáň vážně narušila sval. Jen zřídka jsem viděl tak rychlý vývoj. Je to otázka týdnů.“

Všechno to postupovalo strašně rychle. Camille tomu nemohla uvěřit. Tentokrát umře navždy.

„Najdeme nějaké řešení,“ řekl lékař.

„Jaké? Uložíte mě na nemocniční lůžko, obklopíte přístroji a budete čekat, až ten kus jiného člověka zhasne jako porouchaný motor? Nechci umřít v nemocnici. Jsem v ní od chvíle, co jsem se narodila. Kašlu na to!“

„To neříkejte. Musíte být okamžitě hospitalizována a zůstat pod kontrolou.“

„Ne! Odmítám hospitalizaci,“ odpověděla suše Camille.

„Rozmyslete si to. Existuje riziko, že vás to zasáhne kdykoliv. Musíte zůstat tady, abychom mohli...“

„Prosím, nenaléhejte, doktore. Podepíšu revers, abyste vy ani nemocnice neunesli žádnou odpovědnost.“

Calmette vypadal zarmouceně.

„Každopádně vás zapíšu do seznamu urgentních transplantací. Stačí trochu štěstí s kompatibilitou a dostanete přednost přede všemi.“

Camille několik vteřin možnost vážila a potom zavrtěla hlavou.

„Nemám žádnou šanci najít kompatibilní transplantát a vy to víte stejně dobře jako já, doktore. Na details je příliš málo času a moje krevní skupina je velmi vzácná. Kolik? Míň než deset procent populace má stejnou skupinu jako já?“

Lékař mlčky přikývl.

„A pak, seznam urgentních transplantací je dlouhý. Lidi umírají na nemocničním lůžku každý den, protože nedostanou nové orgány.“

Bodla ukazovákem do stolu, zmítaná mezi hněvem a vzdorem.

„Naprostě přesně znám čísla, doktore, strávila jsem v nemocnicích tolik času, že jsem viděla umírat lidi, protože nedostali nové ledviny, plíce nebo játra. Vzpomínám si na jejich pohledy, na jejich bezmoc... Ať jsou bohatí nebo chudí, bílí nebo černí, vždycky je to stejné. Vždycky je hrozné čekat na smrt, ačkoliv všude kolem se žije. Šance, že dostanu druhé srdce, se už opakovat nebude. Už jsem srdce měla a všichni ti lidé v bílých pláštích rozhodli o prioritách a určili ho pro mě, na úkor života někoho jiného. Pravda je, že já taky umřu.“

Doktor Calmette jí bez mrknutí hleděl přímo do očí.

„Deformujete pravdu, nikdy nenecháme nikoho umřít, aniž bychom udělali všechno, co je v našich silách. A pro vás taky existuje řešení v podobě umělého srdce, než se dočkáme transplantátu.“

Camille znovu zavrtěla hlavou. Už viděla, jak vypadají pacienti, kteří nosili takové „srdce“. Museli neustále chodit s velkou baterií v podpaží, museli být připojeni ke kabelům, které vnikaly do jejich hrudi jako háčky do rybí tlamy. Lidi-stroje.

Vzpomněla si na pacienty na dialýze, kteří ji traumatizovali, když byla mladší. Na jejich šedivé obličej. Zvedl se jí žaludek.

„Ne, ne. Nikdy!“

„Myslete na to srdce, které ve vás bojuje, které zakořenilo ve vašem organismu, navzdory vnitřní válce. Nemocný, který potřeboval srdce, je jistě už mrtvý, protože nedostal *vaše* srdce, které vám tluč v hrudi, ať je jakkoliv poškozené. Nemáte právo to vzdát.“

Camille se už trochu vzpamatovala a upřený pohled mu vrátila.

„V tom případě mi aspoň řekněte, komu to srdce patřilo. Ať konečně přestanu sbírat biopsie a můžu tomu člověku dát jméno, identitu a tvář. Ať konečně vím, komu dlužím za život, i když bude kratší, než jsem předpokládala. Ráda bych si promluvila s jeho rodinou, viděla fotky, povídala si... dřív než umřu a nic se nedozvím.“

„Jste úplně posedlá. Řekl jsem vám, že ne...“

„Můžete se to dozvědět. Stačí zatelefonovat.“

„To nejde! Garantuji vám, že ten seznam je chráněný a že nikdo z této nemocnice nezná identitu dárce. Všechno je selektované, odběry, převoz i transplantát, aby se to nikdo nedozvěděl. Vaše srdce má v programu Cristal jen kód, není tam jméno ani adresa. Pouze ředitel Agentury biomedicíny a několik odpovědných lidí z jeho okolí znají kódy a mají přístup k původu dárce, ale ani oni to nikdy neprozradí. Přestaňte hledat, k ničemu to nevede. Nemáte právo navštěvovat rodinu dárce a oživovat jejich bolest, kterou si určitě prošli.“

Camille strašně zlobila její bezmoc. Zнала etický kodex z roku 1994 z paměti: „Dárce nesmí znát identitu příjemce a příjemce nesmí znát identitu dárce.“

„Nemůžu jednat jinak, je to hluboko ve mně, chápete? Neuběhne hodina, abych nemyslela na svého dárce, kterého si pokouším představit. Jaký byl jeho život? Na co umřel? A... a všechno se to ještě zhoršuje, protože mám pocit, že to srdce ke mně promlouvá. Že žádá pomstu.“

„Žádá pomstu? To mi vysvětlíte.“

Camille to udělala. Už neměla co ztratit.

„Zdá si mi, že nějaká mladá žena volá o pomoc...“, začala a vydala na stůl krabičku cigaret. „Koupila jsem si tohle svinstvo, ačkoliv jsem nikdy v životě nekouřila. Cigaretu si mi hnusí tak, že si to ani nedokážete představit. Jak něco takového vysvětlíte?“

Lékař užasle hleděl na krabičku cigaret.

„V takových případech může odmítnutí organismu povzbudit vaše potřeby, smysly a zejména chutě...“

„Nechci žádná vědecká vysvětlení. Vaše věda mě zachránit nedokáže. Je tu něco, čím jsem si od této chvíle jistá. Možná umřu, ale předtím musím pochopit.“

Hřbetem ruky si otřela slzy, které se jí draly do očí.

„To srdce, které, jak říkáte, se napojilo na mou nervovou soustavu a bojuje ve mně, ačkoliv ho moje tělo chce zničit. To přece není normální, odporuje to statistikám, to jste mi chtěl říct. *Kašlu* na statistiky odmalička. Existuje jiný fenomén, který by mohl vysvětlit mé opakující se sny, mé změny nálad a jisté chutě?“

Lékař vzdychl a po dlouhém váhání řekl: „Existuje ještě něco, ano. I když známe fakta a případy, všichni lékaři a vědci, včetně mě, tento fenomén odmítají.“

Camille se naklonila přes stůl.

„O co jde?“

„To srdce vám předává vzpomínky, gesta a chutě, které vám nepatří a které pocházejí od vašeho dárce. Říkáme tomu buněčná paměť.“

8.

[N]a místě zvaném Saint-Léger-aux-Bois vytrhl hydraulický zvedák zámek na mříži.

Čtyři muži ze zásahové jednotky se pustili po schodech vzhůru a Bellanger, Levallois a Sharko je v těsném závěsu následovali. Vrzání těžkých goretexových bot, skřípání polypropylenových štítů a sípavý dech. Schodiště bylo strmé a schodů tam muselo být nejmíň padesát. Tunel byl úzký, měl tvar půlměsíce a neumožňoval, aby jím procházeli dva muži vedle sebe najednou.

Na několikametrovém odpočívadle narazili na další dveře, pokryté izolačním materiálem zachycujícím zvuky. Kabel spojený s kamerou procházel na tomto místě skálou a mizel na druhé straně.

„Pozor!“

Další práce pro hydraulický zvedák. Policisté z technického oddělení drželi brokovnice oběma rukama, připravení zasáhnout při sebemenším pohybu. Praskání dřeva, skřípot kovu. Zámek povolil. Muži se pokusili otevřít dveře, ale potřebovali k tomu velkou sílu, jako kdyby něco těžkého bránilo jejich otevření. Po několika nárazech ramenem se z opačné strany ozval rachot.

Ted' se nacházeli v malé uzavřené místnosti s betonovými stěnami, v níž byla uložena spousta harampádí. Zahradnické náčiní, železné tyče, starý nábytek a kanystry od benzinu... Tunel, který

odsud vycházel, byl zakamuflovaný těžkou skříní, prkny a izolačním materiálem. Sharkovi se okamžitě vybavil úkryt belgického pedofila Marka Dutrouxe. Chráněný a tajný vstup, za nímž se odehrávaly ty nejhorší hrůzy. Vzápětí si vzpomněl na Julese a Adriena a na jejich nevinnost a okamžitě se mu udělalo špatně. Tyto nezanedbatelné myšlenky, které neměly žádný kontext, ho pronásledovaly čím dál častěji.

„Jsme ve starém bunkru,“ zamumlal Bellanger.

Světlo, jež dovnitř padalo šikmo z díry ve stropě, potvrzovalo, že se nacházejí na povrchu. Byl tam malý elektrický akumulátor, který pravděpodobně napájel zásuvky a žárovku na stropě. Další kabel vedl nenápadně zezadu k pojistkám. Byl určitě připojený ke světlům v suterénu a ke kameře.

Jakmile vyrazili dveře bunkru, ocitli se na zahradě na okraji lesa. Slunce páliło. Neudržovaný trávník byl na některých místech zažloutlý. Naproti nim ve vzdálenosti asi třiceti metrů stál patrový cihlový domek se zavřenými okenicemi. Střešní tašky strhala bouře a teď se válely na zemi. Další dům stál ještě o dvacet metrů dál a mezi stromy byl sotva vidět. Za ním čněla do modrého nebe špička kostela.

Muži v podřepu pokračovali až k domu. Na příjezdové cestě nestálo žádné auto. Dva policisté ze zásahovky si stoupli po obou stranách vstupních dveří, zatímco dva zbývajících střežili zadní vchod.

Franck Shark se držel u zdi těsně vedle svého šéfa, s pistolí Sig Sauer v ruce.

Pot mu stékal po zátylku. Horko, adrenalin a hrůzy, které našli dole... A to nepočítal noci probdělé kvůli neutuchajícímu apetitu Julese a Adriena.

Uvědomil si, že prsty se mu na pistoli třesou a že v žaludku má olověnou kouli.

Měl tyhle symptomy od narození dvojčat, zvláštní pocity, jakmile se ocitl v nějaké stresové situaci. Jako kdyby se bál prvního výstřelu a měl příšerný strach, že ho zasáhne kulka.